

Megjelent

Megjelent Schandl Lajos erdész-technikus visszaemlékezéseinek ötödik kötete

Az erdészeti szépirodalom Schandl Lajos újabb munkájával gyarapodott. Ebben az évben jelent meg az ötödik novel-láskötete „Radián” címmel. Ha az öt kötetet egymás mellé állítjuk, egy erdész-élet pereg le előttünk annak minden nehézségével, örömeivel és humorával. Könyveinek külön értéke az is, hogy visszaemlékezéseit, történéseit egy-két oldalon sűríti össze, így az olvasásra csak rövid rendelkezésre álló időt is ki lehet használni. Az egyes történetek közé besorolt egy-egy vers igazi szellemi felüdülést jelent. Szakmai hitvallása mellett szeretettel emlékezik meg német eleiről, ugyanakkor kicseng a magyar hazájához való hűsége és ragaszkodása. Könyveit áthatja a mélységes istenhite, ami életének vezérfonala is volt, annak ellenére, hogy kisiskolás korától kezdve az ateizmus lelket ölő hatásainak volt kitéve.

Könyveiben közvetlen munkatársai-val, az erdő munkásaival kezdődően a főnökeivel való kapcsolatait kendőzetlenül írja le. Különösen fájdalmasan érintve többször is visszatér egyes fiatal kezdő erdőmérnököknek a technikusokat lekezelő magatartására, ugyanakkor nagy szeretettel és tisztelettel emlékszik meg azokról, akik alacsonyabb képzettségű munkatársaikat megbecsülték, sőt még a véleményüket is egyes esetekben kikérték és meghallgatták.

Schandl Lajos első könyve 1994-ben jelent meg „Tő mellett” címmel. Ebben élete első benyomásaira, iskolai és kezdő szakmai éveire emlékszik vissza prózában és versben elbeszélve. Két évre rá jelenik meg a „Közbenső rakedón” címmel a következő kötete. Ebben a könyvben fiatal erdészéletének örömeit, vidámságait, az itt-ott felmerülő, de a fiatalság miatt könnyen leküzdhető szolgálati nehézségeket könnyed hangvétellel tárgyalja. Ezt a két könyvet a bőséges és kedves illusztrációk még élvezetesebbé teszik.

Komoly hangvételű harmadik könyve „Feladállomáson” címmel látott napvilágot. „Bevezetés”-e munkás életének rövid, talán kissé szomorúan megírt története. Ez a szomorúság leng át a

történeteken, mintegy érezve az elmúlt fiatalság miatti sajnálkozást, bár némelyiken még a régi humor ki-kicsillan. Ez a könyv a szerző magán-, családi és erdészéletének epizódjain kívül még a társadalmi élet fonákságait is kivesézi, így az olvasó az akkori időkről is reális képet kaphat.

1998-ban megjelent „Vallott a Duna” című kötete. Ez a könyv az előzőktől eltér, mert ebben az annakidején Magyarországra, közelebbről Visegrádra telepített németek életéről, saját családjának hazai történetéről és ausztriai rokoni kapcsolatairól ad érdekes mozzanatokat, megoldva erdészéletének néhány eseményével. A szokásos próza közötti versek itt sem hiányoznak.

Ebben az évben jelent meg irodalmi munkásságának ötödik kötete „Radián” címmel. Ebben a könyvben ismét visszatért az erdőhöz, és név szerint emlékezik meg munkatársairól és az erdő munkásairól. Ne tévesszen meg senkit a „Csak mérnöki végzettségű egyén” keserű hangvétele, amely egy nagy gyakorlattal bíró, jó képességű erdésztechnikustól érthető, ugyanakkor tisztelettel emlékezik meg a munkatársakat megbecsülő, eredményes munkát felmutató emberséges vezetőkről. Ebben a kötetben leírt történetek a becsületesen végzett munkával járó megbecsülést példázzák, kemény keresztény kiállását pedig a könyv első eszmefuttatása az „Apostoli hitvallás”, a „Credo” bizonyítja.

Reméljük, hogy Schandl Lajos kollégánkban még van annyi emlék és gondolat, amivel erdészeti szépirodalmunkat tovább gazdagíthatja.

Schandl könyvei az erdésziskolákban kiváló jutalomkönyvek lehetnének.

Dr. Kollwenz Ödön

*

Megjelent a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Állami Erdészeti Szolgálat kiadásában dr. Balázs István szerkesztésében a **Szövetkezeti erdőgazdálkodás a társult erdőgazdálkodás formája** című kiadvány.

A tartalomjegyzéke szerint, témáját tekintve lényegében több annál, mint amit a címe elárul.

A társult, az egyéni és a szövetkezeti erdőgazdálkodást egyaránt tárgyalja, igaz, a szövetkezeti erdőgazdálkodásból, annak történelmi áttekintéséből kiindulva, egészen az egyéni és társult erdőgazdálkodást érintő jogszabályok felsorolásáig.

Valamennyi, napjainkban lehetséges társult erdőgazdálkodási formát bemutatja, amelyet az erdőtulajdonosok az

erdejük fenntartása, kezelése, hasznosítása céljából – miután az erdőterületeket osztatlan közös tulajdonba kapták – létrehozhatnak, megalakíthatnak. Természetesen a klasszikus értelmű egyéni erdőgazdálkodásról csak érintőlegesen szól a kiadvány, mivel ott az erdőtulajdonos, mint az adott erdőterület egyedüli tulajdonosa – az erdőterület elhelyezkedése, nagysága, helyrajzi száma és egyéb tényezők alapján elhatárolható volt mások erdejétől – nem köteles az üzemtervszerű erdőgazdálkodás végzéséhez másokkal társulni – olvashatjuk az előszóban.

Jó szívvel ajánlja a kiadványt az erdőtulajdonosoknak és az érintett erdészeti szakembereknek is.

A szerkesztő

Dr. Balázs István

Beszerezhető valamennyi Állami Erdészeti Szolgálat hivatalában

*

Megjelent Nowinszky László: **Fénycsapdázás** c. kötete

Régi megfigyelések és feljegyzések Arisztotelész óta tanúsítják, hogy az éjjel repülő rovarok vonzódnak a mester-séges fényhez. Az első magyarországi írásos emlék a XVII. századból származik. Szilágyi „gyertyára szökeelő lövöldék”-ről tudósít, Landovics pedig arról számol be, hogy „a pillangóférgek kedvelik a gyertyavilágot”.

Az első kezdetleges fénycsapdákat a XIX. század második felétől a rovargyűjtők (Wény, Horváth, Gabrielli) alkalmazták. Abafi-Aigner a századforduló éveiben petróleumgőz-lámpa mögé kifeszített fehér lepedővel, aszalt alma csalékkal gyűjtött a budai hegyekben. Az első, villanyégővel üzemelő, egyszerű fénycsapdát mintegy 100 évvel ezelőtt fejlesztették ki.

A fénycsapdákat már a XVIII. század végén megkísérelték felhasználni növényvédelmi célokra is. Eleinte a kártevő rovarok megsemmisítése volt a cél. Roberjot az esti órákban tüzeket gyújtott a szőlőskertekben és a tűzbe repülő szőlőilonca-imágók elégték. A XX. század elején Franciaországban és Algirban Chatanay és Marchal villanyfényvel kísérelte meg a szőlőmolyok gyérítését. Sajnos ez a módszer nem alkalmas a kártevő fajok egyedszámának jelentős csökkentésére – írja bevezetőjében a szerző.

Az irodalomjegyzékben feltüntetett 669 forrás jelzi, hogy alapos munkát végzett a szerző! A 200 példányban megjelent kiadvány bizonyára alapműve lesz a témában dolgozó érdeklődőknek.